

Джоана Ръс

Едно старомодно момиче

Събудих се във ведрата Върмънтска утрин. Колата, с която карах гостите си у дома тихо се плъзгаше сред потъналите в мъгла кленове. Само по тези места човек може да се любува на такива багри. Електроавтомобилите са невероятно безшумни – ясно се чуваха капешите от листата капки. Когато Къщата ни забеляза, моето мило „шекерче на клечка“ се обля в светлини от горе до долу и ни посрещна с потоп от „Втората Бранденбургска“ – деликатно проява на внимание за мен и моите гости. Звукът се разнасяше от мокрите стебла на дърветата, от листата и клоните.

Приблжихме се към Къщата отстрани, откъдето тя прилича на леко изпъкнала сфера върху висока централна колона. За да ни посрещне Къщата не прекна като тази на баба Яга, а изплезе дълъг металически мост като оплетен от метални нишки език. Плъзнахме се по него.

Вътре ни очакваше Дейви. Най-красивият мъж на света. Вече бе готов с напитките и ги поднесе на моите гостенки докато те се цъкляха в него. Но това не го смути – той се сви в краката ми и ги обви нежно с ръце като не пропускаше да се засмее там където е нужно (за целта разбира се следеше внимателно моите реакции).

Гостната е облицована с жълто дърво и покрита с килим – толкова мек, че можеш спокойно да се излегнеш и да спиш на него. Отпред има просторна остъклена веранда, от която пет месеца в годината се любувам на прекрасните зимни виелици. Разбира се, когато си ги поръчам. Вътре е достатъчно топло, за да може Дейви да се разхожда през целия ден гол, моят студен красавец, моето голо видение с руси коси, неделяча част от моя дом.

Развеждам гостенките из Къщата – спокойната Елинор, нервната Прис, агресивната Кей. Показвам им книгите, микрофилмовия проектор, библиотеката – в директна връзка с регионалната библиотека, банята – като огромна капка фибростъкло, вградените в стените на гостната легла, парника близо до централния сектор, из който Дейви се разхожда и умело имитира почуда пред колекцията ми от разцъфнали орхидеи, разлистени микропалми, екзотични растения и лиани. Завеждам ги до електрическата мрежа – наследство от предишния собственик, която огражда цялото имение. Мрежата е единствена преграда за елените и бягщите дървета, които намират за много привлекателен микроклимата около моята Къща.

Позволявам им да надникнат в кухнята, която по-скоро прилича на пилотската кабина на совалката, ала не ги допускам в работилницата, през която ремонтирам Къщата, когато е неразположена. Показвам им

Екранът, който ме свързва с моите съседни приятели, Телефонът – за трансконтинентални разговори и Фонографът с неизчерпаеми запаси от музика.

Прис каза, че не и харесва това, което са и поднесли за пиене, не било достатъчно сладко. Поръчах на Дейви да и направи нещо друго.

– Искаш ли да вечеряш? – попитах я аз.

Тя се изчерви.

Събудих се късно следобед. Дейви спеше до мен. Надявам се, че сте чували за синеоките блондини? Обърнах се и го загледах как спи, сгушен, отсъстващ, златното було на неговите мигли да хвърля сянка по бузите му, ръката му – обляна в сноп светлина от хола. Никак не е лесно човек да го събуди (можеш да го яхнеш докато спи), но и аз бях още съннена за да започна веднага. Излегнах се до него и прокарах пръсти надолу по гърдите му, следвайки линията на космите, по нежната кожа на корема под пъпа, и още надолу – където сред внезапно избуялата растителност като розова пъпка цъфтеше неговия пенис.

Аз съм едно старомодно момиче.

Прокарах ръка по неговия орган, покрит с кадифена кожа и усетих как се пробужда в нея, след което плъзнах върховете на пръстите си по страните му.

Той отвори очи и ми се усмихна влюбено.

Обърнах с ръка врата му и се сгуших в гънките на неговото стройно, мускулесто тяло. Побутнах го нежно и той потрепера, след което събра крака и разпери ръце. Малкият Дейви показваше явни признаци на събуждане, което означаваше че големият Дейви иска да бъде обкрасен. Прехвърлих крак през бедрата му, след което се наведох и плъзнах език по устата, врата, лицето, раменете. Дейви е ужасно вълнуващ мъж. Той е много красив. Повдигнах с ръка раменете му и отърках последователно зърната си в устните му, след което се притиснах към него и бавно се спуснах надолу. Някъде под мен малкият Дейви вече се бе събудил напълно.

Всичко е толкова хубаво – Дейви лежи с притворени очи извърнал лице настрана, ръцете му се свиват и разпускат. Той повдига бавно таза си нагоре, аз притискам с пръсти малкия Дейви за да го забавя, след това започвам да се търкам отгоре му. Дейви диша развълнувано в ухото ми и се вкопчва в мен.

Още известно време го измъчвам като си играя с него, след което го

поглъщам като пъпешово семе – толкова е хубаво, когато е вътре! – а Дейви стене впил език в устните ми с размътен поглед, събрал всички свои възприятия в мястото, където съм го притиснала.

Не го правя често, но този път го доведох до оргазъм като пхнах пръст в ануса му – конвулсии, пламенни възклицания, объркани думи докато чувствата му експлодираха в мен. Ако се бях забавила още съвсем малко сигурно щях да се изпразня заедно с него, но предпочитам да го направя по-късно – когато Дейви се гърчи в утихващите тремори на преживяното удоволствие, а малкият Дейви е мек, гъвкав и влажен. В тези мигове Дейви е завладян от някаква тайнствена покорност. Сграбчвам го с вътрешността си, отпускам се върху него като същевременно галя мускулестия му врат, кичурите под мишниците му, бедрата, гърдите, красивото лице. Мачкам и дращя кожата му докато цялата ми вътрешна структура сякаш хълца, разгърсвана от тази малка заровена в мен пръчка, устните ми мълвят беззвучно, аналният сфинктер пулсира, полулунието под пубичната кост конвулсивно се свива и разпуска.

Дейви е мой. Аз го притежавам напълно. Изтягам се блажено върху него, разтоварена до върховете на пръстите си, но все още леко потръпваща. Страхотно беше. Тялото му е мокро – под мен и вътре в мен.

Вдигам поглед за да видя...

... Прис. Елинор. Кей.

– За бога, *това* ли е всичко! – възкликва Елинор.

Изправям се, погъделичквам го с нокът и се приближавам към тях.

– На място, Дейви – това е една от кодовите думи, които Къщата „разбира“, централният компютър ще изпрати серия от сигнали до имплантираните в мозъка му електроди и Дейви ще се изтегне безгрижно. Когато подам до централния компютър командата „спи“ Дейви ще заспи. Той е просто един великолепен придатък на Къщата. Струва ми се, че оригиналният зародиш е бил шимпанзе, но цялото му поведение сега се контролира изкуствено. Разбира се, той изпълнява един минимален обем от функции напълно самостоятелно – яде, отделя, спи, упражнява се – но дори и тези функции са под постоянен компютърен контрол. Но в центъра на неговото съществуване съм аз.

Теоретически е възможно Дейви да притежава някаква примитивна форма на съзнание (скрито в някой ъгъл на мозъчето му). Понякога се чудя дали Дейви не е поет по някакъв свой, особен начин? Неговото съзнание, каквото и да е то, не е нищо друго освен постоянната възможност за усещане, то е интелектуална абстракция, живописен но празен словоред от думи. Душата на Дейви е някъде другаде, тя е външна

душа. Душата на Дейви е в неговата красота.

– Левкотомиран – произнася гневно Кей. – Лоботомиран! Лишен от детство!

– Глупости – отвръща Елинор. – Та Те вече не съществуват. От десетилетия. Какво е това?

Казах им. Елинор обгърна с ръка Кей докато аз и разясних колко е погрешна широко разпространената теория, че в миналото мъжете са притежавали жените така, както сега аз притежавам Дейви, че за тях жените са били това, което за мен е Дейви. Убедих я, че всичко това е просто едно измислица. Пълна глупост.

– Масово невежество – заключи Елинор. Обеща някой път да ни разкаже как е било в действителност.

Прис не можеше да отдели очи.

– Много ли е скъп? – запита тя (и се изчерви). Позволих и да го опита. Преди това трябваше да го препрограмирам, разбира се. Измъкнахме се на пръсти и ги оставихме да се забавляват. „За пръв път – твърдеше Прис – виждам такава одухотвореност в очите на едно същество.“

И тя е права. Трябва да знаете, че е права. Душата на Дейви е в неговата красота. Колко трогателно, че Дейви никога не ще може да го осъзнае. Красотата е всичко в него, а красотата е винаги пуста, винаги външна.

Не е ли така?

КРАЙ

© 1974 Джоана Ръс
© 1997 Юлиян Стойнов, превод от английски

Joanna Russ
An Old-Fashioned Girl, 1974

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

МЕЧЪТ НА ОСМОГЛАВИЯ (МАЙСТОРСКА ФАНТАСТИКА). 1997. Изд. Неохон,
Пловдив; Изд. Орфия, София. Алманах за остросюжетна литература SF Трилър, No.28
Алманах Съставител: Красномир КРАЧУНОВ, Веселин РУНЕВ. Превод: Христо
ПОЩАКОВ, Кънчо КОЖУХАРОВ, Вихра МАНОВА, д-р Юлиян СТОЙНОВ,
Красномир КРАЧУНОВ. Предпечатна подготовка: А. ДУЛЕВА. Формат: 110×165.
Страници: 192. Цена: 35.00 лв [стара цена: 1 100.00 лв.].

Съдържание:

Майсторска фантастика (въведение) – с.3;
SF Трилър се завърна – с.4;
Топката, Крис КРИСТОФЪРСЪН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ [указан като превод,
всъщност той е автор на този разказ] – с.5;
(въведение), Урсула ЛЕ ГУИН – с.19;
Думата за освобождаване, Урсула ЛЕ ГУИН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ – с.19;
Правилото за имената, Урсула ЛЕ ГУИН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ – с.30;
Отново у дома, Рикард ДЕ ЛА КАСА / пр. от исп. Христо ПОЩАКОВ – с.48;
Компютрите не спорят, Гордън ДИКСЪН / пр. от англ. Вихра МАНОВА – с.85;
Легло №12, Дийн КУНЦ / пр. от англ. Христо ПОЩАКОВ – с.104;
Планетата на сините птици, Робърт Ф. ЙЪНГ / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ –
с.126;
Чужд разум, Филип К. ДИК / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.149;
Последната битка, Хари ХАРИСЪН / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.154;
Едно старомодно момиче, Джоана РЪС / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.157;
Горещата сделка, Алън НУРС / пр. не е указан – с.164;
От чисто човешка гледна точка, Уилям ТЕН / пр. не е указан – с.173;
„SF Made in Bulgaria“: Последният ден на ХХ век [31.12.1899 г.], Иван ВАЗОВ – с.181;
Ако сте пропуснали – с.187;
Конкурс – с.189;
Абанамент – с.191.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/437>]